

ORAVECZ TIBOR

Nincs több kék

Tandori Dezső emlékére

Hiúság fainak lombjai között,
Kafka igézte horizonton,
fáradt dal suhogott, *satyiban*.
Világról beszélt titkon,
egy másik világ lakója.
Cizellált betűk játszottak szemében,
megrogyva a csillagok alatt.
Metafizikai aranyba vésve
mennydörgő *madáridő* marad
jelként Buda utcáin. Varázslat.
Nekem, szépség a csillagokban.
Keserédes *némaság* – *hang helyett*
integet felém. Sikít a csend.
Sorok között hamleti viharban
az idő játszik egy kopott bakeliten.
Széthullt szürreális emléke
tompább és teljesebb.
Ulisses sorsa sugárzó forrás.
Lehull mellé egy sárga falevél
– *nincs több kék*, sem zöld,
sem fény. Resetelnélek, Natroid,
álmok véres sebeit szántva.
Szférák zenéjét hallgatom.
Végtelen úrból szól már az intelem:
Ne küldj mindenkit a francba!